

Guru i učenik

Buđenje duhovne vizije

Kadamba Kanana Swami

Guru i učenik

Buđenje duhovne vizije

Kadamba Kanana Swami

Citati iz knjiga, predavanja, pisama i razgovora Njegove
Božanske Milosti A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

© 2022 The Bhaktivedanta Book Trust International

Korišćeno uz odobrenje.

Prevod: Lila kamala devi dasi

Lektura: Dahani devi dasi

Priprema: Lila-Purušotama das

Prvo izdanje / Tiraž: 200 kom. / Štampano u Novom sadu

© 2022 Śabda

Sva prava zadržana

Posveta

Za zadovoljstvo Śrīla Prabhupāda
kome sam večno zahvalan.

Pregled sadržaja

Uvod	1
Prabhupāda	3
Naša spasonosna milost	4
Proučavanje njegovih knjiga	8
Suština Prabhupādovog učenja	10
Pridržavanje regulativnih principa	11
Potreba za duhovnim učiteljem	13
Elementi odnosa Guru-Učenik	16
Uvek svež	17
Krišna u centru	18
Pokazujući nam naš potencijal	19
Ubiranje plodova	20
Asimiliran kroz realizaciju	21
Implicitna uputstva	22
Važna meditacija	23
Najveće blago	23
Dragoceni trenuci	23
Neverovatni blagoslovi	24
Prepuštanje malim stvarima	25
Poseban poduhvat	25
Čednost učenika	26
Praćenje raspoloženja gurua	28

Guru i učenik: Buđenje duhovne vizije

Mi smo njegovo vlasništvo!	29
Inspirisanje	30
Naš dobronamernik.....	31
Preko medija	32
Kompleksan odnos	33
Promena svesnosti.....	35
Recipročan odnos	35
Čvrsto prijateljstvo.....	36
Inicijativa učenika	37
Predani sluga	37
Guru je jedan	38
Guru ima kredit kod Krišne	39
Pričvršćen za Krišnina stopala.....	40
Odnos koji se razvija	41
Vizija za učenike	44
Jaki pojedinci	45
Porodični duh.....	50
Postavljanje Krišne kao prioriteta	58
Posvećenost predanom služenju	64
Specijalan zahtev	68
O autoru	71
prihvatio je sanjasu od svog duhovnog učitelja, Šripade Jayadvaite Svamija. Od tada je putovao i propovedao širom većine kontinenata.	72

Uvod

Uvek tragamo za savršenim odnosom i stoga smo kreirali duboke vezanosti za ljude i stvari u materijalnom svetu, verujući da će nam to doneći sreću. Međutim, ove vezanosti su privremene i završavaju patnjom. Prave veze su večne i donose večnu sreću. Oni kojima je zaista stalo do nas žele naše krajnje ispunjenje u pravim vezama i štite nas od površne „sreće“ koju možemo da izvučemo iz privremenih veza.

Guru koji nas povezuje sa Vrhovnom Apsolutnom Istinom je naš najveći dobročinitelj, jer je njegova jedina želja da nas vidi situirane u našem pravom identitetu, kao sluge Gospoda i Njegovih bakta. S tim u vezi, naše bezbrojne maske padaju, a naše autentično i radosno ja izbija u prvi plan.

Dakle, ne samo da nam guru otkriva ko smo mi zaista, već ostaje zauvek sa nama tokom našeg putovanja u materijalnom svetu i izvan njega.

Guru i učenik: Buđenje duhovne vizije

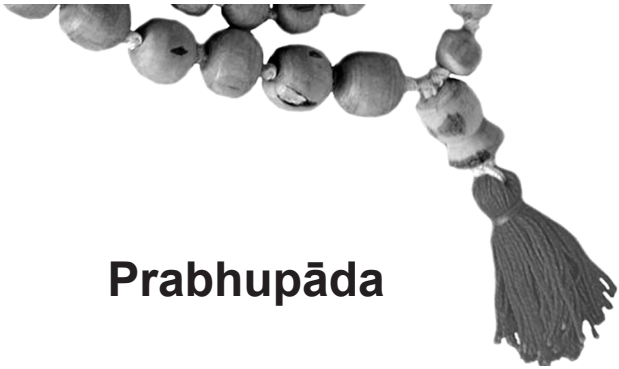
Ovo putovanje sa duhovnim učiteljem je duhovno oživljavajuće i preobražavajuće za vernog učenika. Praćenjem njegovih uputstava budi se duhovna vizija učenika i pred njim se otvara svet mogućnosti koji nikada ranije nije zamišljao.

U śāstrama pise:

om ajñāna-timirāndhasya
jñānāñjana-śalākayā
cakṣur unmīlitaṁ yena
tasmai śrī-gurave namaḥ

„Odajem svoje ponizno poštovanje svom duhovnom učitelju koji je svetlom znanja otvorio moje oči, koje su bile zaslepljene tamom neznanja.”

Gautamīya-tantra
[Śrīmad-Bhāgavatam 8.1.11 Komentar]

Prabhupāda

Naša spasonosna milost

U našem pokretu, Śrīla Prabhupāda je osnivač, ācārya, i na taj način je uvek guru svih članova ovog pokreta. Neki možda imaju odnos sa Śrīla Prabhupādom služeći slugu Śrīla Prabhupāde, ne isključujući Śrīla Prabhupādu, već poboljšavajući svoj odnos sa njim.

Brahmananda je govorio o Prabhupādu i neko je upitao: „Prvi dani su bili veoma intimni dani sa Prabhupādom, a kasnije je pokret porastao. Da li osećate da se nešto promenilo u odnosu sa Prabhupādom?”

Brahmananda je rekao: „Pa, znate, kada ste dete, vaš otac je vaš otac. A kada odrastete, vaš otac je i dalje vaš otac. Ništa se ne menja. I dalje je sve isto!”

Novinar je tada rekao: „Vidim da prihvatate Śrīla Prabhupādu kao Boga!”

Brahmananda je odgovorio, O ne, to bi bila greška! 1970. sam napravio tu grešku misleći da je Prabhupāda Bog. Prabhupāda nije Bog – on je jednako dobar kao Bog! Ali ovih dana, mislim da je Prabhupāda bolji od Boga jer je došao u lower-east side da me spasi!”

I onda je Brahmananda počeo da plače!

Znači, to je bilo nešto. To je definitivno bilo nešto što mi je dirnulo srce! Pomislio sam: „Tako je! To je pozicija svih nas.”

Činjenica je da smo mi ovde zbog bezgraničnog saosećanja Šrila Prabhupāde. Svima nama koji se čudimo u tami Kali-juge, robovima čula, Prabhupāda je došao iz drugog sveta, čistog i duhovnog, gde se Gospod pojavljuje u prelepom obliku savijenom na tri mesta, glave ukrašene paunovim perjem, lotosolikih očiju, sa bezgraničnim divnim osobinama. Kako bi ga neko zaista mogao razumeti?

Prabhupāda je bio stvaran; Prabhupāda je bio iskren; Prabhupāda je voleo Krišnu; Prabhupāda je video Krišnu, i zato je Prabhupāda rekao, “Bog je plav”, On je plav! To je toliko jednostavno! Prabhupāda je živi dokaz svesnosti Krišne, da sve funkcioniše. Prabhupāda nije samo naša inspiracija, nije samo izvor naše vere, već je Prabhupāda i naše sidro. Kad god sumnjamo, Prabhupāda je sidro, naša spasonosna milost dok jašemo na talasima naše individualne prirode. On je sigurno tlo kome se uvek vraćamo. Verujemo mu zbog ličnosti kakva je bio, zbog njegovih učenja i znamo da ćemo u njegovim učenjima naći svoje odgovore; nalazimo osnovu naše svesnosti Krišne. Tu se vraćamo sigurnoj vezi sa Krišnom. Srećemo ga u svemu što je ostavio – srećemo ga u njegovim baktama, srećemo ga u njegovim knjigama, srećemo ga u njegovim instrukcijama itd.

Prabhupāda nam je dao sve - način života, zadatak koji treba izvršiti, misiju koju treba ispuniti. Dao nam je viziju šta bi svet trebalo da bude i šta je naš posao u ovom sadašnjem dobu svađa i licemerja.

Dakle, hajde da saznamo što više o tome ko je Śrīla Prabhupāda, šta je želeo, šta je rekao i šta bi Śrīla Prabhupāda zaista voleo. Sve će to biti naša spasonosna milost!

Ljubav znači ostaviti svoje ideje po strani zbog nekog drugog. Kada nekoga volimo, ostavićemo svoj plan po strani i jednostavno pokušati da ugodimo toj osobi, radeći samo ono što ona želi. Dakle, naša ljubav prema Prabhupādu mora da pokaže koliko smo spremni da ostavimo svoj plan po strani i prihvatimo njegov plan.

Proučavanje njegovih knjiga

Trebalo bi da čitamo knjige Śrīla Prabhupāda i shvatajući da je sva suština u njima, trebalo bi da ih temeljno proučimo.

Prabhupādove knjige su glavna supstanca u našim životima. Toliko je knjiga danas. Svi su napisali knjige. Mnoge knjige su veoma otkrivajuće i proširuju naše razumevanje. Ipak, imam poređenje koje glasi da su Bhagavad-gita, Nektar predanosti, Śrīmad-Bhagavatam i Caitanya-caritamṛta naše četiri glavne knjige koje su poput riže, dala, sabdžija i čapatija, a ove druge knjige su kao čatni.

Dakle, malo čatnija je fino. Hoćemo čatni i čitamo nešto novo, nešto što je drugačijeg ukusa, što je zanimljivo. Ali u osnovi, naša osnovna dijeta su pirinač, dal, sabdži i čapati. Ako jedete samo čatni, nećete biti baš zdravi!

Kada počnemo da čitamo Śrīla Prabhupādo-ve knjige i objašnjenja, doživljavamo takvo olakšanje. Svaka reč je blagoslov, svaka reč je sarva mañ- galam, svaka reč je povoljna! Ako postoji nešto u Prabhupādovom Bhagavatamu što nam se ne sviđa, onda znamo da postoji nešto loše u nama jer Bhagavatam nema grešaka. To je amala purāṇa – besprekorna purana. A Śrīla Prabhupādo-va objašnjenja su čak i važnija od teksta, jer nam to omogućuje da „uđemo” u tekst. Dakle, ove transcendentalne knjige su naše utočište, pružajući nam olakšanje od materijalnog postojanja, i treba da se duboko uživimo u njih.

Prabhupāda je zamolio sve svoje učenike da mu pomognu u radu na štampanju, izdavanju i distribuciji njegovih knjiga, tako da bi filozofi, naučnici, religiozni i ljudi širom sveta imati koristi od čitanja transcendentalne literature. Postoji toliko mnogo ljudi koji žude za nečim duhovnim, tražeći neki dublji smisao života. Samo jedan bakta koji zakora-

či u nečiji život sa knjigom može potpuno promeni-
ti sudbinu te osobe. Samo jedna knjiga čini veliku
razliku!

Sušтина Prabhupādovog učenja

Čisti bhakta, Śrīla Prabhupāda, uči nas da poste-
peno dođemo do tačke nesebičnog obožavanja
koje se može posvetiti samo Uzvišenom Gospodu.
Jedini blagoslov koji treba tražiti od Gospoda je:
„Molim Te da nikada ne odustanem od Tvoje služ-
be. Mi ne služimo da tražimo nešto drugo; sama
služba je najbolja, bolja od bilo čega drugog.

Predano služenje je ono što želimo. Ne oboža-
vamo jer želimo nešto drugo. Ne, najbolja stvar u
našem životu je ova služba Krišni. To je ono čemu
nas Śrīla Prabhupāda uči.

Pored toga, istakao je uzvišeni proces pevanja svetih imena Gospodnjih kao najlakše i najkorisnije služenje Gospodu. Pevanje imena Krišne ne samo da će nas osloboditi rođenja i smrti, već će nam dati najviše iskustvo, a to je ljubav prema Bogu.

Pridržavanje regulativnih principa

Jedan od Prabhupādove braće po Bogu razgovarao je sa Markizom od Zetlanda, koji je pitao da li bi mogao postati bramana."Da, naravno!" bio je odgovor. "Sve što je potrebno je da se odreknete zabranjenog seksa, jedenja mesa, intoksikacije i kockanja."

"Nemoguće!" odgovorio je Markiz.

Kada se Prabhupāda prisetio toga, pomislio je u sebi, „Nemoguće... ali hajde da ipak probam!" I uz svoju veru u Krišnu, gurua i Sveto Ime, nemoguće je postalo moguće.

Prabhupāda je koristio metaforu saobraćaja za duhovni život i ova metafora mi se sviđa. Opisuje da smo na početku našeg duhovnog života poput vozača na putovanju u mračnim noćnim satima i potpuno smo fokusirani na bele linije na putu. To su bele linije regulativnih principa, i poput saobraćajnih pravila, one nas regulišu i pomažu nam da se ne zaletimo ili udarimo u nešto.

Dok nastavljamo da vozimo, svetlost sunca se uzdiže iznad horizonta i počinje da otkriva čitav pejzaž, u svom punom obliku. Još uvek držimo oči na belim linijama, ali vidimo i planine, reke i drveće. Slično, vremenom se naša svesnost Krišne širi i mi sve više razmišljamo o Krišni, Njegovim osobinama, Njegovom imenu, slavi i veličanstvenosti. Kako napredujemo, regulativni principi ostaju, ali nisu naš isključivi fokus.

Zanimljivo je da ponekad smatramo da su regulativni principi ograničavajući, ali ih Bhagavad-gita opisuje kao regulativne principe slobode, jer nas oslobađaju od grešnih aktivnosti.

Śrīla Prabhupāda je u mnogim prilikama govorio: „Ako sledite četiri regulativna principa i pevate 16 krugova dnevno, na kraju života ćete se vratiti Bogu. Garantujem!” Dakle, nastavljamo sa nadom u reči Śrīla Prabhupāde.

Potreba za duhovnim učiteljem

Neko je Śrīla Prabhupādu postavio pitanje: „Da li je guru zaista potreban za duhovni život?”

Prabhupāda je rekao, „Naravno! Postoji li nešto što možete učiniti bez gurua? Za sve vam je potreban učitelj. Ako želite da postanete stolar, morate učiti od stolara. Ako želite da budete automehaničar, morate da učite od automehaničara. Ako želite

da postanete profesor, morate učiti od profesora. Dakle, za bilo šta potreban vam je učitelj, guru, neko od koga ćete učiti.”

Tako je i u duhovnom životu. Sami možemo naučiti malo, ali ne mnogo duboko. Ako želimo dubinu, moramo da se raspitamo kod duhovnog učitelja.

Dakle, ovako ili onako, investirajte u vezu sa duhovnim učiteljem jer je to tajna ovog pokreta. Čak i unutar čitave Gaudija Vaišnava sampradaje, ISKCON se ističe po jednoj stvari – to je čvrsta vera u gurua, to je duboko uverenje. A Śrīla Prabhupāda je taj koji se ističe po svojoj čvrstoj veri u gurua. Ako proučavamo istoriju Gaudija Matha Śrīla Bhaktisiddhante Sarasvati Thakura, oni nisu imali dnevnu guru-puđu; imali su je jednom godišnje! Ali Śrīla Prabhupāda ju je uspostavio svaki dan. Odnos guru-učenik je veoma centralan u našem celokupnom duhovnom životu i aranžmanima koje je Śrīla Prabhupāda napravio.

Śrīla Prabhupāda je često govorio: „Zašto mi se dogodilo ovo čudo? Imam toliko braće po Bogu, sve visoko kvalifikovane! Pa zašto se ovo čudo dogodilo meni? Mogu samo da kažem da je to zato što sam stoprocentno sledio naređenje svog duhovnog učitelja!“

U završnim rečima Caitanya-caritamrite Śrīla Prabhupāda piše da je Krišna prisutan u srcu kao Paramātmā zajedno sa svim svojim pratiocima i baktama. Na ovaj način duhovni učitelj je takođe prisutan u srcu i uvek nas vodi iznutra.

Guru i učenik: Buđenje duhovne vizije

Elementi odnosa Guru-Učenik

Uvek svež

Čak i snagom dobre karme, čovek ne može održati visoke standarde, ali milošću čistog bakte to je moguće. I ta milost nije samo jednokratna; ona je kontinuirana. Mora biti kontinuirana da bismo mogli uzeti utočište. Svaki dan se nudi duhovnom učitelju. Iz dana u dan, uvek svež... odnos sa duhovnim učiteljem je uvek svež i naš duhovni život je svež i tada možemo da nađemo utočište u Bhagavad-giti.

Dakle, svaki dan počinje odavanjem poštovanja duhovnom učitelju. Odajemo poštovanje čim se probudimo da bismo se podsetili: „Ponudiću ovaj dan svom duhovnom učitelju. I ponovo na kraju dana, odajemo poštovanje govoreći: „Žao mi je. To nije bila velika ponuda. Ali pokušaću da se poboljšam sutra.“

Krišna u centru

Kaže se da se kroz Krišnu dobija guru, a preko gurua se dobija Krišna i ovo dvoje su blisko povezani. Krišna se manifestuje unutar odnosa. Stoga nikada ne treba shvatiti taj odnos kao uzgredan; uvek treba videti da je sve što se dešava za našu večnu korist.

U trenutku inicijacije i dalje ćemo voditi računa o materijalnim stvarima, ali te stvari su sekundarne. Sada interes duše dolazi u prvi plan, više nego što je ikada bio! Stoga inicijacija znači da moramo da napravimo promene u svom životu.

U trenutku inicijacije, učenik predaje svoj život duhovnom učitelju, a zatim duhovni učitelj vraća učeniku njegov život i kaže: „Sada sam ti ja dao ovaj život i moraš ga dobro iskoristiti, jer je moj.”

U svim svetim spisima se kaže da je guru predstavnik Krišne. Kroz gurua Krišna oslobađa učenika. Naravno, guru može privući Krišninu milost, ali na kraju krajeva, Krišna je taj koji daje milost.

Śrīla Prabhupāda se molio Krišni za čitavu planetu, a zatim nas je jednostavno zamolio da pevamo šesnaest krugova i sledimo četiri regulativna principa. Śrīla Prabhupāda je napravio kanal kroz koji možemo da idemo u duhovni svet. Ova „ponuda od šesnaest krugova“ bila je veoma oskudna za Krišnu, ali pošto se Śrīla Prabhupāda molio, Krišna je to prihvatio.

Pokazujući nam naš potencijal

Satsvarupa Maharaja je jednom rekao Śrīla Prabhupādu, „Śrīla Prabhupāda, ja sam tako nekvalifikovan, ja sam samo... ja sam ništa!“

Prabhupāda je odgovorio: „Ne, ti nisi ništa. Ti si nešto, ali nisi ono što misliš da jesi!” Na taj način će nam duhovni učitelj otkriti ko smo mi zapravo. On će nam pokazati naš potencijal, a onda ćemo delovati iznad svega što smo ikada mogli da zamislimo!

Ubiranje plodova

Čovek može biti veoma filozofski obrazovan i intelektualno to vrlo stručno objasniti, ali u svom srcu možda nije smiren. Čula su toliko jaka da je i onaj ko je učen slab i mučen. Ali kada neko uzme utočište u uputstvima duhovnog učitelja, tada ta uputstva počinju da cvetaju u nečijem srcu i on je zapravo zaštićen; tada ovo znanje postaje puno plodova.

Asimiliran kroz realizaciju

Rečeno je da transcendentalno znanje mora biti asimilirano kroz realizaciju. To se mora realizovati i sprovesti u delo. Ovo dolazi od sleđenja uputstava duhovnog učitelja, kao i traženja njegovog utočišta i pravca. Ne možemo tek tako očekivati da će nam to uvek biti doneto na tacni. Kada smo u nedoumici, moramo se odmah obratiti svom duhovnom učitelju za vođstvo. Kada je Šri Caitanya Mahaprabhu pevao sveto ime, došao je pred svog duhovnog učitelja i rekao: „Kakvu si mi mantru dao? Ovo pevanje me je učinilo ludim!“

Duhovni učitelj je počeo da skače u vazduh od velikog zadovoljstva i rekao: „Predivno! Predivno! Predivno! Ti si veoma srećan! Ti si veoma srećan! Ovo je veoma retko, veoma retko. To je zapravo svrha ovog pevanja, da vas učini ludim.“ Poenta je u tome da je Šri Caitanya Mahaprabhu, kao učenik,

uzimao utočište duhovnog učitelja i da je tražio usmerenje. Nije samo čekao uputstva, već ih je aktivno tražio.

Implicitna uputstva

Ponekad možemo imati osećaj da nam naš duhovni učitelj zapravo ne daje mnogo instrukcija ili nam ne govori nešto posebno. To znači da on samo želi da radimo redovne stvari kao što je svakodnevno pevanje šesnaest krugova đape i sleđenje četiri regulativna principa – bez mesa, ribe ili jaja; nema kockanja; nema intoksikacije; nema nedozvoljenog seksa. To znači da on želi da naučimo redovna načela propisane prakse za svakog baktu. On želi da ustajemo rano ujutru, po mogućstvu tokom brāhma-muhūrte. On želi da proučavamo Bhagavad-gitu i Šrimad-Bhagavatam. On želi da budemo ljubazni i milostivi. On želi da poštujemo vaišnave i da svakog vaišnavu vidimo kao svog učitelja!

Važna meditacija

Na magala-āratiju shvatamo da smo uhvaćeni u ovaj materijalni svet, u razbuktalu šumsku vatru materijalnog postojanja i da je milost duhovnog učitelja jedina stvar koja može ugasiti ovaj razbuktali šumski požar.

Najveće blago

Uputstva duhovnog učitelja su širomaṇi, kao dragulji na glavi! Nose se kao dragulj, kao veliko blago. Sve što je duhovni učitelj rekao uvek treba shvatiti kao nešto veoma važno.

Dragoceni trenuci

Svaki trenutak sa duhovnim učiteljem je dragocen trenutak, čak i ako se ništa mnogo ne dešava, čak i ako se ne daju velike dramatične izjave. Čovek

mora da razmisli: „Jesam li imao ispravan stav? Da li sam zaista zauzeo ispravan položaj učenika?“ Učenik se mora u potpunosti staviti na raspolaganje kao sluga duhovnog učitelja.

Neverovatni blagoslovi

Kada je duhovni učitelj duboko zadovoljan u svom srcu, tada dobijamo njegove najveće blagoslove. Kada je duhovni učitelj istinski zadovoljan, onda je Krišna veoma zadovoljan; automatski će milost pljuštati na nas i sve magično će se desiti. Dakle, čovek se zaista mora potruditi i jednostavno nastaviti sve dok duhovni učitelj ne bude zaista zadovoljan.

Prepuštanje malim stvarima

Śrīla Prabhupāda je rekao da predati se znači predati se svim malim stvarima. To nije samo jedna velika predaja: „Krišna, nudim ti svoj život!“

Možemo da damo veoma dramatičnu najavu, ali realnost je da se u malim stvarima ne predajemo. Male stvari su važne! Stoga obožavanje duhovnog učitelja ide dalje od prinošenja cveća ili mirisnog štapica. Svakim svojim delom obožavamo duhovnog učitelja.

Poseban poduhvat

Obožavanje duhovnog učitelja prevazilazi lično obožavanje do tačke da zaista ugodimo duhovnom učitelju. Kada je Śrīla Prabhupāda dobio naređenje od svog duhovnog učitelja da propoveda na engleskom jeziku, u to vreme je to značilo da treba da propoveda svetu engleskog govornog područja.

Ali Prabhupāda je otišao prilično daleko. Mogao je samo da propoveda u zapadnom svetu, ali Prabhupāda je ispunio tu instrukciju do maksimuma.

Proširio ga je ne samo u smislu jezika, jer su sa engleskog jezika njegove knjige prevedene na više od sedamdeset svetskih jezika. Proširio ga je takođe i putujući širom sveta. Proširio ga je da bi na kraju shvatio da je njegova misija bila da izbavi čitav svet, jednostavno na osnovu reči, „Propovedaj na engleskom jeziku“. Dakle, gde počinje i gde se završava odanost uputstvima duhovnog učitelja?

Čednost učenika

Čednost je neophodna. Rečeno je da učenici treba da budu potpuno čedni, potpuno posvećeni i fokusirani na duhovnog učitelja.

Učenik mora pokušati da shvati da je duhovni učitelj osoba koja funkcionira na veoma uzdignutom, uzvišenom nivou i da se stoga razmatranja duhovnog učitelja odvijaju na daleko prefinijem i uzvišenom nivou od našeg. Naše sopstveno razmišljanje se dešava na grubom nivou; naše razmišljanje se odvija u različitim raspoloženjima i modusima.

Osećanja i misli duhovnog učitelja su mnogo višeg nivoa prefinjenosti od naših i zato treba da se trudimo što je više moguće da uhvatimo i proniknemo u raspoloženje duhovnog učitelja. Raspoloženje duhovnog učitelja je zbir njegovog načina razmišljanja i njegovog načina ophođenja. Ne radi se samo o načinu na koji on govori, već i o tome kako to kaže i kako to radi. Čovek ne mora samo čuti reči, već mora i videti kako duhovni učitelj deluje.

Čedan učenik pokušava da upije raspoloženje duhovnog učitelja ne oponašanjem, već pokušajem da razume prirodu tog raspoloženja. On pokušava da razume kako duhovni učitelj izražava trṇād api sunīcena (Śikṣāṣṭakam 3), kako u potpunosti izražava poniznost, kako izražava toleranciju, kako odaje poštovanje drugima i kako ispoljava vaišnavske osobine.

Praćenje raspoloženja gurua

Šta znači pratiti raspoloženje duhovnog učitelja ili učitelja? To znači da ono što je zaista važno za duhovnog učitelja treba da bude od suštinskog značaja i za učenika. Nije da postajemo kopije našeg duhovnog učitelja – to je poslednja stvar koju želite da vidite. Ne radi se o tome da postanete potpuno isti.

Svi smo mi večne jedinstvene ličnosti, sa svojim jedinstvenim prirodama i našim jedinstvenim odnosima sa Krišnom. Svako ima svoju jedinstvenu osobinu u služenju Krišne.

Radi se o tome da budemo drugačiji, ali da cenimo to što duhovni učitelj na povratku u duhovni svet ističe određene stvari koje su nam važne. Ne radi se o tome da želimo da svi pristupe ovim stvarima na isti način, jer imamo različite prirode; ali ipak, sve što je važno za duhovnog učitelja mora biti uzeto u obzir.

Mi smo njegovo vlasništvo!

Postoji zanimljiv opis u Caitanya-caritamṛti. Kada je telo Sanatane Gosvamija, u Jagannatha Puriju, bilo onečišćeno ranama i Šri Caitanya Mahaprabhu je dodirivao njegovo telo, grleći ga, Sanatana Gosvami je razmišljao: „To je previše!“

Sanatana Gosvami je mislio da je najveći vredalac dopustivši da se to desi i želeo je da napusti telo. Ali Šri Caitanya Mahaprabhu je naglasio: „Ne! Već si mi se predao, a to znači da si predao svoj um, telo i reči. Dakle, tvoje telo je sada moje vlasništvo, a ne tvoje.”

Dakle, da, svi smo vlasništvo Svevišnje Božanske Ličnosti. Duhovni učitelj se ponekad naziva poštarom, a ponekad glasnikom Svevišnje Božanske Ličnosti. Naravno, duhovni učitelj, u ime Krišne, takođe nas smatra svojom imovinom i može da uradi sve i svašta sa nama...

Inspirisanje

Duhovni učitelj je veoma angažovan u službi predanog služenja i stoga je duboko zaokupljen. Ova zaokupljenost se ponekad naziva bhāva. Bhāva je opisana kao duboka usredsređenost u ekstazi služenja Krišne.

Onaj ko je tako duboko zaokupljen može inspirirati druge, jednostavno svojim prisustvom. Rečeno je da je chāyā bhāva, odraz bhāve, prisutan, ili da se svest čistog bakte odražava na druge i da u njegovom prisustvu oni takođe odjednom postaju zainteresovani da služe Krišnji; postaju motivisani: „Da, duhovni život je ono što želim!“

Naš dobronamernik

Duhovni učitelj nije samo autoritet; on je naš dobronamernik i nema nikakvog interesa osim da vidi da nam dobro ide. Śrīla Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura je ponekad potpisivao svoja pisma „vaš večiti dobronamernik“, a Prabhupāda je to prihvatio i uvek potpisivao svoja pisma sa ove tri reči.

I to je pozicija duhovnog učitelja. On je namenjen da uvek bude dobronamernik. To je sasvim dobra pozicija... prihvatate ovu osobu kao svog učenika,

blagonaklono, u ulozi duhovnog učitelja kao uvek dobronamernog... ali šta ako učenik postane ubica ili počini neki drugi gnusni zločin? Šta onda neko radi? Ali to je ono što znači biti ZAUVEK dobronamernik! Ne postoji ništa što učenik može da uradi što bi zaista moglo da oduzme ovo milosrdno raspoloženje. Dakle, ovo je zaista nešto!

Preko medija

Duhovni učitelj je manifestacija milosrđa Krišne. On prima naše služenje u jednom smislu, ali u drugom smislu, on zapravo ne prima službu. Krišna je taj koji je prima. Duhovni učitelj je posrednik. Krišna je taj koji daje milost kada je guru zadovoljan. Čak i ako guru nije lično prisutan da bi primećio svaku ponudu, Krišna primećuje sve.

U mnogo svetih spisa je otkriveno da je duhovni učitelj direktni predstavnik Krišne. I rečeno je da Krišna u ovom obliku duhovnog učitelja osloba-

đa učenika. Jednom kada neko prihvati duhovnog učitelja, Krišna prihvata njegovo služenje preko tog duhovnog učitelja, i na taj način je on obavezan u tom odnosu. Ne može se jednostavno reći da to ne funkcioniše. Čovek mora to ostvariti predanim služenjem, jer služba koja se nudi Krišni van tog odnosa nije baš zadovoljavajuća i nema mnogo moći da privuče Krišnu.

Kompleksan odnos

Zapravo nije tako lako biti učenik. Biti učenik znači da treba znati standarde propisanog ponašanja i slediti svete spise. To znači da odnosom koji postoji između gurua i učenika upravlja Krišna; ne upravlja sentiment koji postoji između njih dvoje. Umeće odnosa gurua i učenika je veoma kompleksno i zahteva mnogo rada. Nije automatski; to se ne dešava samo nekim mentalnim prilagođavanjem razmišljanja: „Sada ću biti učenik!“ Čovek mora zaista da radi da bi bio učenik! To nije

jednostavna stvar! I tek tada, ako je neko na vrhuncu u tom odnosu, biva duhovno oživljen. Do tada duhovni život na neki način teče sporo; inspiracija nije velika i nema pravog preobražaja srca. U ovom svetu odnosima upravljaju osećanja koja postoje između dvoje ljudi, ali odnos između gurua i učenika je vođen svetim spisima. Mora postojati odnos čvrstog prijateljstva; mora postojati istinski odnos uvažavanja i poverenja, ali osim toga odnosom upravljaju sveti spisi.

U Čandogja Upanišadi opisana su tri tipa duhovnih učitelja. Jedan je kao ptica koja hrani svoje mlade neprestano, bezgranično. Onaj drugi je kao riba koja nadgleda ali pušta svoje mladunce same, međutim kada se javi opasnost, riba je tu. Treći tip duhovnog učitelja je poput kornjače koja stavlja jaja u pesak na plaži i čeka da sunce stvori toplotu, a zatim se jaja izlegu dok on meditira na njih. Dakle, odnos guru-učenik ima sve ove komponente.

Promena svesnosti

Dikša je proces kojim mi prenosimo transcendentno znanje, i takvo znanje nije knjiško znanje. Duhovni učitelj ne prenosi jednostavno samo znanje iz knjiga, on prenosi svesnost.

Krišna se manifestuje u čistoj svesti duhovnog učitelja, a to dolazi preko duhovnog učitelja do učenika. Kroz postepeni proces to znanje sazreva unutar učenika. Daje se u obliku semena koje zatim postepeno niče, raste i daje plod.

Recipročan odnos

Odnos guru-učenik nije jednosmeran. Ne radi se samo o tome da duhovni učitelj beskrajno „hrani“ učenika. Duhovni učitelj se takođe hrani kada vidi učenike kako cvetaju i čine tako puno divnih stvari. To je ono što mu daje život. Setite se da je Śrīla Prabhupāda rekao da će mu život dati slušanje

rezultata deljenja knjiga. Dakle, gledanje učenika kako napreduju donosi veliku sreću duhovnom učitelju.

Čvrsto prijateljstvo

Odnos između gurua i učenika nije odnos samo gospodara i sluga, jer postoji i čvrsto prijateljstvo. Važno je da shvatimo da je ovde moj prijatelj i dobronamernik, i da radimo zajedno. Čovek mora da nastavi sa duhovnim životom zajedno sa duhovnim učiteljem i da ima poverenja u njega.

Ponekad je Prabhupāda potpisivao svoja pisma sa „Moji dragi duhovni sinovi i kćeri..“ Dakle, postoji i roditeljski element u smislu da, poput roditelja, duhovni učitelj ima iskustvo i da nas vodi na roditeljski način.

Inicijativa učenika

Toliko je naglasak na guruu, ali na kraju, učenik je taj koji mora da preuzme inicijativu. Moramo da pevamo; moramo da budemo usredsređeni na Šrimad-Bhagavatam itd. Na nama je da prihvatimo milost i postupamo po njoj. Guru se može moliti i blagosiljati, ali mi to moramo činiti, u suprotnom pokušavamo da budemo kṛpā siddha (onaj koji je dostigao savršenstvo posebnom milošću Krišne i duhovnog učitelja) bez ikakvog rada. Sādhana-siddha (savršenstvo koje se postiže predanim služenjem prema pravilima i propisima) je potrebno.

Predani sluga

Moramo na neki način da postanemo predani sluga – onaj koji je spreman da se oblikuje kao testo ili glina. Testo je takva stvar da dopušta da se oblikuje u različitim oblicima, shodno kreativnosti pojedinca i tako treba da budemo savitljivi u ruka-

ma vaišnava, kako one žele. To nije tako lako. One mogu tražiti zadatke koji su teški. Ali da bi stekao blagoslov, čovek mora da postane velikodušan – suprotno od kṛpaṇe (škrstice).

Ponekad kažemo: „Da, mogu da obavim neku službu nedeljom između 15:30 i 16:35. Da, mogu.“ Ali treba da bude više od toga. Otvorenog srca moramo izaći pred vaišnavu i pitati: „Kako mogu da služim?“ I on može reći bilo šta! Može da traži od nas bilo šta, a mi moramo dati. Dakle, ovo vaišnavsko dobročinstvo ide dalje od jednostavnog davanja nekih od naših stvari. Radi se o potpunom davanju sebe.

Guru je jedan

„Guru je jedan,“ Śrīla Prabhupāda je rekao. Princip transcendentalnog učenja je otelotvoren u različitim ličnostima u različitim vremenima. Stoga

su različiti gurui u našem životu – šiksa guru, dikša guru i uopšte, vaišnave u celini. Zavisimo od blagoslova ovih ličnosti.

Guru ima kredit kod Krišne

Duhovni učitelj je onaj ko je drag Krišni, kao što potvrđujemo u Pranama Mantri: 'kṛṣṇa-preṣṭhāya bhū-tale' On je drag Krišni, jer se žrtvovao za Krišnu. Stoga on ima zasluge kod Krišne i koristi te zasluge za nas!

Dakle, kada nas prihvati, čak i ako to nije formalno, čak i ako samo kaže: „Prihvatam te!“, onda to zaista znači da on prihvata tu osobu i njegova molitva Krišni je za trajno blagostanje te osobe. To nije samo labava, plitka izjava, već ona koja dolazi iz srca.

Pričvršćen za Krišnina stopala

Život nas ponekad potrese, ali naš guru je još uvek tu – još uvek tu, radi istu stvar. On još uvek služi Krišnu i još uvek peva. Doživljavamo toliko turbulencija, ali on je jednostavno još uvek tamo. Tako je zamišljeno da bude, uvek!

Tako da je to veoma lepo, jer ako je naš guru uvek pričvršćen za Krišnina stopala, onda kad god mu se okrenemo, to znači da se automatski okrećemo Krišni. Nema potrebe za nekim velikim mističnim uvidima ili otkrovenjima. To je jednostavno! On je fiksiran u služenju Krišne. Obraćamo se našem guruu; tražimo neko druženje sa našim guruom i Krišna više počinje da dolazi u naš život. I opet smo osveženi i oživljeni!

Odnos koji se razvija

Ponekad u početnim fazama, ljudi vide odnos sa duhovnim učiteljem kao sve. Međutim, oni gledaju šta mogu da dobiju od te veze – pismo dnevno, telefonski poziv između – da bi dobili što je više moguće. Nije predviđeno da bude tako! Moramo dati svom duhovnom učitelju.

Ono što mi dajemo je ključ odnosa. Moramo se dati svim srcem i onda sve što dođe zauzvrat, prihvatamo. Tada smo u stanju da to cenimo. Ako smo se predali u služenju koliko god možemo, onda možemo imati i oči da vidimo vrednost onoga što nam dolazi. Ovo nam daje snagu, uvid i inteligenciju da iskoristimo milost koju dobijamo.

Sam boravak u prisustvu duhovnog učitelja ima otrežnjujući efekat, pri čemu smo pod uticajem njegovog raspoloženja i mislimo: „Zašto zapravo pravim problem?“ Vidimo njegovu posvećenost Krišni, da prolazi kroz tolike uspone i padove, ali

ostaje usredsređen na Krišnu. Mi se pokolebamo u svojoj odlučnosti da predano služimo i pri najmanjoj prepreci. Na taj način nam odnos sa duhovnim učiteljem daje snagu.

U početnim fazama možemo se plašiti da slobodno govorimo, ali treba da kažemo duhovnom učitelju šta se dešava u našim duhovnim životima, i što više to radimo, on će više moći da nam pomogne. Treba da shvatimo da je on naš dobronamernik i da se ne plašimo da ćemo ga razočarati.

Iako se u početku radi o tome da učenik ima veru u duhovnog učitelja, kasnije se to menja u veru u nas dok sazrevamo u duhovnom životu. Duhovni učitelj počinje da polaže svoju veru u nas; počinje da nam veruje: „O, ti se pobrini za ovo. Ponekad nam se poveravaju veoma teški zadaci i to je zaista sledeća faza odnosa gde mi, svojom snagom i inicijativom, pokušavamo da predstavljamo svog duhovnog učitelja i da predstavljamo ono što je njemu važno.

Kako odnos sa duhovnim učiteljem sazreva, to postaje odnos uvažavanja i prijateljstva, a kada zađe veoma duboko, postaje odnos ispunjen ljubavlju. Onda pokušavamo da mu zaista ugodimo, ne uzimajući u obzir naš lični plan. Služenje koje duhovnom učitelju pričinjava najviše zadovoljstva je kada drugima dajemo svesnost Krišne.

Guru i učenik: Buđenje duhovne vizije

Vizija za učenike

Duhovni učitelj se oseća živim kada su njegovi učenici dobro. Na početku svesnosti Krišne sve je ono što radimo, ali kako sazrevamo, to postaje sve više ko smo. Zato treba da se trudimo da negujemo određene osobine koje će u velikoj meri poboljšati naš duhovni život.

Jaki pojedinci

Ako razmišljam o tome šta bih želeo da postignem, to je da postanem jaka individua – jaka po integritetu, jaka po karakteru, da budem neko ko živi po svojoj reči, da budem neko ko prihvata principe bez obzira da li mi to donosi dobit ili gubitak, udobnost ili nevolje.

To je ono što bih želeo da budem i to je ono što bih želeo da prenesem svim svojim učenicima. Voleo bih da moji učenici budu ljudi koji žive po principima, koji žive po svojoj reči bez obzira na situaciju, koji umeju da prepoznaju da je iluzorna

energija jaka, ali koji ostaju posmatrači sebe i koji neće samo pasti na njihov um i čula, ali ko će reći: „Ne!“

Za ovo treba biti jak u znanju. Znanje nije samo stvar ponavljanja poput papagaja. To je stvar slušanja, asimilacije i razmišljanja.

Veliki deo moje svesnosti Krišne potiče od razmišljanja o stvarima. Ne samo slušanje i čitanje Šrimad-Bhagavatama, već i meditiranje na: „Šta ovo znači za mene? Koje su posledice onoga što ovde čitam?“ Na primer, kada čitam da smo mi večne Krišne sluge, onda mislim da smo Krišne sluge, šta god da se desi! Ništa na svetu to ne može da promeni! Ovakvo razmišljanje nas na kraju može učiniti onim što je Śrīla Prabhupāda rekao kao „nezavisno promišljeni“. Ovo mi mnogo znači. Tražim ljude koji duboko razmišljaju o tome šta rade sa svojim životima i zašto to rade. Tražim ljude koji žive veoma svesno i na taj način postaju snažni u sopstvenom uverenju i nezavisno razmišljaju.

Posmatrajući Tamal Krišna Maharaja naučio sam da je glavna dužnost duhovnog učitelja da ljudima pruži veću viziju za sebe od one koju oni sami mogu smisliti. Želim učenike koji imaju viziju svojih života, koji znaju kuda idu i šta pokušavaju da postignu u ovom životu, i rado ću im pomoći.

Još jedna osobina koji bih voleo da vidim kod pojedinaca je ljubaznost. Ljubaznost je tako važna! Želimo da budemo na udaru ljubaznosti, ali biti ljubazan je tako teško. Međutim, to je nešto što vidim kao deo snažne ličnosti. To je nešto što svi treba da pokušamo da negujemo. Bio bih veoma zadovoljan kada bi moji učenici bili poznati po svojoj izuzetnoj ljubaznosti. Mislim da bi to bila prava pobeda, jer dobrota je ono što zaista osvaja srce; to je ono što će zaista napraviti razliku.

To je jedna osobina koju sam zaista cenio kod Śrīla Prabhupāda. Śrīla Prabhupāda je veoma uzvišen, ali ga takođe vidite kao veoma ljubazno, mudro ljudsko biće. To želim da postanem.

Pokušaj da se neguje poniznost je takođe važan. Nije moguće razviti ljubav prema Bogu ako u našim srcima nema smirenja. Osoba koja je ponosna je tako puna sopstvenih ideja; kako može da čuje? Ali ako je neko skroman, onda shvata: 'Da, potrebna mi je milost.'

Dakle, skromna ličnost je željna da čuje, a želja da čuje od superiornih ličnosti donosi posebnu dinamiku. Kada su ljudi željni da čuju, tada zreli vaišnava koji govori otvara svoje srce. Automatski će, revnošću publike, postati veoma entuzijastičan i otkriće da u njegovom srcu ima toliko spoznaja za koje nije ni znao da ih ima! U odnosu između vaišnava, raspoloženje je veoma intimno i blisko – raspoloženje dubokog prijateljstva i prihvatanja.

Poniznost je vrlina u kojoj je neko spreman da vidi dobro u drugima i prepozna da svako može dati doprinos koji se može ceniti. Među vaišnava ma vlada atmosfera uvažavanja.

Zid lažnog ega je zacementiran ponosom - 'ja' i 'moje'. Kada se ponosimo 'ja' i 'mojim', taj zid postaje sve viši, deblji i jači. Negujući poniznost, mi smanjujemo taj zid lažnog ega i postepeno dolazimo do tačke da uzmemo utočište Krišne. Tada počinjemo da pevamo iz srca, i da plešemo u ekstazi.

Na taj način probijamo rupu u zidu lažnog ega i možemo da pogledamo kroz njega i da bacimo pogled na Krišnu. Malo po malo probijamo sve više i više rupa, i sve više vidimo Krišnu, sve dok jednog dana od zida gotovo da ne ostane ništa. Tada je Krišna dovoljno ljubazan da se lično manifestuje. Krišna će doći do tog zida i srušiti ga! On će ga lično razbiti na komade.

Niz koji povezuje sve mantrе koje pevamo je niz poniznosti. Poniznost je ključ uspeha u duhovnom životu. Naša sudbina zavisi od pevanja svetog imena, a to se mora činiti u duhu poniznosti, koja će nas otvoriti za blagoslove. Kada postoji poniznost, čovek će takođe prirodno izbegavati uvrede.

Porodični duh

Materijalni svet je svet u kome imate fasadu. To je mesto gde imate skrivenu agendu, gde želite nešto od nekoga, a da mu to ne kažete. U materijalnom svetu nikada ne možete imati potpuno nesebičan odnos.

Ali mi imamo filozofiju koja nudi put za razvoj nesebičnih odnosa. Dakle, ako to imamo, onda bi među nama trebalo biti moguće da imamo prave, istinske odnose zasnovane na uzajamnom davanju jedni drugima. Služenje vaišnava znači da se mora dati vaišnjavama. Mora se dati vaišnjavama mogućnost, mora se dati vaišnjavama prostor da rade ono što im je potrebno, moramo ceniti vaišnavu i tako dalje.

Ponekad, u prijateljstvu, čovek takođe mora da priđe nekome i kaže: „Šta to radiš?“ To pomaže čak i kada to uradi stranac!

Imao sam period u životu kada mi nije išlo. Upravo tada, neznanac je došao niotkuda i rekao: „Šta to radiš sa svojim životom?“ Bio sam šokiran jer je bio stranac!

A ja sam rekao: “Ali ti me čak i ne poznaješ!”

On je to ignorisao i ponovio: „Šta to radiš sa svojim životom!?”

Zaista me je začudilo što je strancu stalo! To je imalo uticaja i napravio sam dramatičnu promenu. Dakle, da, moramo da brinemo jedni o drugima.

Samo zajedničko prihvatanje Krišne kao Svevišnjeg Gospoda će nas s vremena na vreme zbližavati – okupljaćemo se u hramu i na festivalima – ali prijateljstvo će nas odvesti mnogo dalje. Jer upravo u prijateljstvu, pravom prijateljstvu, mi ćemo stimulisati jedni druge mnogo više od toga što smo samo kolege!

Često sam davao ovaj primer kako možemo biti zajedno kao kolege. Svi smo mi Krišnine bakte i svi smo kolege. Svi smo mi bakte u istom hramu, pevamo Hare Krišna i plešemo u kirtanu kao kolege. Ali kada nema prijateljstva, to nije dovoljno.

Pravo prijateljstvo znači imati porodični duh. Kada vaš kolega ne radi dobro, to ometa vaš posao, a vi kažete: „Saberite se! Znaš, izbacite te odavde jednog od ovih dana ako se ne sabereš.”

To je ono što kažete kolegi, ali članu porodice kažete: „Kada ćeš da se sabereš? Ali ne možemo da te izbacimo, jer si deo porodice.”

To je prijateljstvo i u tom prijateljstvu postoji poverenje. Znamo da ćemo biti prihvaćeni. Ne moramo se pretvarati i možemo samo biti iskreniji. Ako postoji prijateljstvo, možemo biti ono što jesmo i biti prihvaćeni. Na taj način možemo dobiti pravu ljudsku podršku koja nam je potrebna!

Kavi-karnapura opisuje prijateljstvo u Caitanya-candrodaya-nataki i ističe da su za postojanje prijateljstva potrebni određeni uslovi.

Prvo, čovek mora da primi Gospodnju milost da bi došao u dodir sa transcendentnim znanjem, kṛṣṇa-prasāde pāya bhakti-latā-bīja (Caitanya-caritamṛta Madhya 19.151). Morate ostati u kontaktu sa baktama; gde još ima pravog prijateljstva!?

Materijalističko prijateljstvo je uvek pomešano sa nekim materijalnim motivom, nekim ličnim motivom, tako da se pravo prijateljstvo mora zasnivati na primanju milosti Gospodnje. Kada primite Gospodnju milost, dolazite u društvo bakta i razvija se vezanost za bakte, a iz tog društva postepeno evoluirate.

Kavi-karṇapūra objašnjava da je sledeći nivo nivo razmišljanja i diskriminacije. Počinjete da razmišljate o smislu života i na taj način sazrevate kao

ličnost i ne reagujete na ispade. Reagujete promišljenije i na dublji način. Onda dolazite do nivoa bez zavisti.

Nakon što ova promišljenost i diskriminacija postanu jake u društvu bakta, stičete smirenost – stanje uma koje postaje uravnoteženo. U tom stanju možete ostvariti nivo oslobođen zavisti i on kaže da tada zapravo možete biti prijatelj. Onda je prijateljstvo moguće!

Dakle, zanimljivo je da Kavi-karṇapūra daje uslove pre nego što se pravo prijateljstvo može razviti i u meri u kojoj su ti uslovi nisu ispunjeni, do tog stepena nam nedostaje prijateljstvo.

Važna osobina koja pomaže u odnosima je kṣamā što znači oprostaj. U ovom svetu svaka veza mora da počne od toga jer, na kraju krajeva, niko nije čist. Da smo svi savršeno čisti, onda ne bismo imali nikakvih grešaka, ali zato što ih imamo, mora postojati duh praštanja u odnosima.

Pa mi kažemo: „U redu, imaš neke greške i ja ću to jednostavno prihvatiti. Trebalo bi da pokušamo da ih rešimo zajedno i neću da te napadam zbog grešaka, niti da te osuđujem. Ako nisu uočljive, onda ih nećemo ni pominjati. Ali ako su izrazite, možda ih treba preobraziti.

Spremnost da se prihvate ljudi sa njihovim ograničenjima je početak pravih odnosa, ali to je najteže učiniti. Ono što može pomoći je sećanje da iza svakog bakte stoji Krišna i da se On osmehuje jer se seća svake službe svog bakte, čak i kada smo je mi zaboravili. Zato bi trebalo da pokušamo da gledamo na sve bakte (pa čak i na sva živa bića) očima punim ljubavi, umesto da tražimo greške. Možemo se moliti za ovo.

Drugi element je da moramo da budemo sluge. Bakta je sluga. Dakle, u vezi treba da zauzmete stav sluge umesto gospodara, jer ako ste oboje gospo-

dari u vezi, onda imate takmičenje ko će dominirati. U vezi će postojati stalna konkurencija; stalno natezanje kanapa. To je stav gospodara.

Bhagavad-gita kaže da postoji strogost tela, strogost govora i strogost uma. Jedna od strogosti uma je biti zadovoljan. Ovo je zanimljivo. Kako biti zadovoljan može biti strogost?

To znači da kada je sve kako treba, kada su svi pravi dogovori napravljeni i kada su stvari povoljne u duhovnom životu, onda čovek mora da spreči svoj um da još uvek trazi grešku. Čovek samo mora biti zadovoljan! Ovo je strogost uma – biti zadovoljan. Śrīla Prabhupāda je stvorio Hare Krišna pokret i to čini da je sve u redu, kako treba. Sada je naš problem što samo moramo da budemo zadovoljni dok smo deo toga.

U spisu Caitanya-candrodaya-nāṭaka, u zabavi neposredno nakon što je Gospod Caitanya uzeo sannyasu, Nityananda šalje poruku Advaiti Acaryi

da će uskoro urediti da Gospod dođe u njegovu (Advaita Acaryinu) kuću. Advaita Acarya počinje da pleše i viče: „Nityananda, Nityananda! Kakav prijatelj! On me je osvojio!” I stalno ponavlja: „Kakav prijatelj! On me je osvojio!”

Dakle, tu je veoma duboka lekcija – da se prijateljstvo zasniva na osvajanju srca. Zapravo, svi odnosi se zasnivaju na osvajanju srca.

Vidimo da je u našoj tradiciji parakīya-rasa najuzvišenija. Ne bračni odnos, već vanbračni odnos ljubavnika, zabranjen odnos. To je odnos između Radhe i Krišne – ukradeni trenuci! Njihov odnos nije obavezan, već je odnos međusobnog osvajanja, iznova i iznova. U parakīya-rasi, Radharani mora svaki put da pobedi Krišnu, a ponekad i On mora da pobedi Nju! Dakle, ovo je priroda pravih odnosa, ne uzimati ničiju naklonost zdravo za gotovo, čak ni na trenutak.

Postavljanje Krišne kao prioriteta

Ako možemo da imamo Krišnu u prvom planu, u svakoj situaciji – prvo Krišnu, a zatim sve – onda imamo Vrindavan. Ovo je duh svesnosti Krišne.

Postoji još jedan nivo svesnosti Krišne, gde je Krišna pozadina. To je lepa pozadina i ne bismo želeli nikakvu drugu pozadinu u našem životu, ali ona je ipak pozadina! U našim zabavama... u aktivnostima koje su nam na umu... u onome što se dešava u našim životima... u onome kroz šta želimo da prolazimo... svemu što se nikada nije dogodilo... i svemu onome što se dogodilo a da nikada nismo tražili ... i Krišna je uvek tu.

To je lep, povoljan, blagosloven život jer je Krišna uvek tu. Ali koliko bi bilo bolje da je Krišna uvek u prvom planu. Takav život bi samo razbio razgraničenje između duha i materije. Hodali bismo po duhovnom svetu, a naše noge ne bi dodirivale zemlju!

U svemu u našem životu treba da vidimo vezu sa Svevišnjim. Shvatamo: „Nisam ja stvorio ovaj svet. Ja sam se pojavio na ovom svetu. To je već bilo tamo. To je ustvari stvorio Uzvišeni Gospod i on je Njegov. Trebao sam da ga koristim za Njegovu svrhu, a ne za svoju svrhu.” Tada se postaje agent; medij; postajete napunjeni, naelektrisani, mistifikovani; čovek postaje pun duhovne energije. U to vreme postajemo duhovno osnaženi. To je svrha ljudskog postojanja.

Bakte koji su uvek stavljale Krišnu na prvo mesto svakim korakom hodaju duhovnim svetom, dodirujući cintāmaṇi-dhāmu – dodirujući ovo transcendentalno kamenje u zemlji ili zemlja drveća koja ispunjavaju želje i zemlji Kāmadeve i surabhi krava koje daju okeane mleka.

I bakta razvija osobine poput Krišne i postaje sve svetiji, iz dana u dan, iz trenutka u trenutak. Ta svetost ne znači samo molitve predanog služe-

nja, već je i prizemna, u svim pravcima, u svemu što radimo. Svaka interakcija treba da bude sveti prostor; svaki rad treba da bude posvećen. To je naš život! Dakle, mora se transformisati, u svakom pogledu.

Otpor predaji dolazi od održavanja materijalnih vezanosti čak i nakon što ste dobili toliko uputstava o ovoj temi. To je ono što nas sputava! Ali kako da prevaziđemo ovu prepreku? To činimo tako što smo hrabri u svesnosti Krišne, tako što smo hrabri da biramo za Krišnu. Ne možemo biti samo obične bakte i samo pustiti da naš duhovni život ide dalje. Ne, moramo biti hrabri da učinimo nešto posebno za Krišnu. Ovo je ono što je potrebno! Hajde da pokušamo da budemo izuzetak. Hajde da ne budemo prosečni i da kažemo: „Pa, svi to rade ovako, pa ne možete očekivati ništa više od mene.“

Ne, hajde da učinimo nešto hrabro za Krišnu i Prabhupāda, i tada ćemo savladati svoje prepreke. U svetim spisima vidimo da su oni koji su pobedili

uložili posebne napore. Zato pokušajmo da uradimo nešto izuzetno na svoj način, prema sopstvenom nadahnuću. To je između nas i Krišne.

Vidimo u zabavama u Bhagavatamu da su one ličnosti koje su učinile nešto posebno dobile posebnu milost. Milošću ćemo se očistiti. Ne možemo se očistiti sami. Moramo privući milost; potrebna nam je milost bakta, sadua, pravih svetaca i potrebna nam je milost Krišne. Svi mi možemo podjednako privući Krišninu milost posebnim naporom. Ovo je jedini način. Budite hrabri i verujte Krišni.

Nemojte misliti da su oni koji su bili sa Prabhupādom dobili posebnu milost jer im je Śrīla Prabhupāda, svojim ličnim prisustvom, dao toliko nadahnuća da su mogli da lete! Nije bilo tako. Morali su da se bore. Mnogi od intimnih Prabhupādovih sledbenika su se borili. Ta borba postoji za svakog pojedinca; to je najmanja nezavisnost koju možemo da ponudimo Krišni, ne jednom već neprekidno. Dakle, tu borbu želim da preuzmete. Zagrlite je.

Borba za čistotu, ko kaže da je laka? Borba da se učini nešto za Prabhupāda, ko kaže da je to lako? Nije, ali tu borbu želim da podnesete kao što ja pokušavam.

I šta god da naiđe, uhvatite se u koštac sa time! Pre ili kasnije doći ćemo u tu situaciju u kojoj se jednostavno osećamo nadvladanim i mislimo: „Šta da radim sada? Ovo je izvan moje moći.” Odgovor je da se izborimo na ovaj ili onaj način. Neka ovo bude naš vodeći princip - da se uhvatimo u koštac sa svime i shvatimo da je Krišna tako želeo da bude. Krišna nas je stavio u ovu situaciju i On zna razlog za to i ne možemo da mislimo: „O, zašto mi se ovo dešava?”

Tamo gde nismo u stanju da prevaziđemo lične slabosti u praćenju duhovnih standarda, problem nije lična slabost; problem je što ne stavljamo gvožđe u vatru. Zato ne deluje kao vatra. Problem je što ne uzmemo utočište. Onda biste mogli da kažete: „Ne uzimam utočište zato što moj posao to ne

dozvoljava“. Onda promenite posao; promenite svoj život ako je to ono što je potrebno. Uzmite utočište i predajte se toliko da Krišna i Njegovi interesi postanu prioritet.

Posvećenost predanom služenju

Jedna je stvar predano služiti, a druga stvar je biti zaokupljen predanim služenjem. Mnogi ljudi pronalaze neki ukus, neki zadovoljstvo u filozofiji i principima moralnog ponašanja, ali nije tako lako postati usredsređen.

Pre ili kasnije čovek mora da pronađe pravu sreću u svesnosti Krišne. Možda neće biti dovoljno što nudi moral i sigurno društvo. Možda neće biti dovoljno samo da dobijete ukus iz kirtana. Čovek mora zaista učiniti Krišnu svime. Čovek mora postati usredsređen. Biti fokusiran znači učiniti da vam je Krišna sve. Ne može biti da nam se, između ostalog, „sviđa“ svesnost Krišne.

Možemo smatrati da je svesnost Krišne dobra i inspirativna, ali možda nećemo biti potpuno uvereni. Nije nas zarobila do tačke u kojoj je Krišna sve. Zašto je to tako? To je zato što nam služenje nije sve. Sve dok još uvek imamo ličnu želju, i dalje želimo da ispunimo mnoge lične ambicije, svesnost Krišne će nas samo delimično zarobiti.

Stoga se postavlja pitanje: „Koju službu mi činimo?“ U početku je prirodno da nas više zanima šta dobijamo – kakav ukus dobijam... kakvu inspiraciju dobijam!?

Ali služenje je prekretnica.

Kad god nam se pruži prilika za služenjem, treba da prihvatimo tu službu i da se svim srcem i predano trudimo da je razvijemo što je moguće lepše ulažući poseban napor. Ovo je tačka u kojoj će se razviti vezanost.

Ako se neko jednostavno mehanički uključi u propisanu dužnost, onda služba može ostati suva. Dakle, ova želja da služimo sa entuzijazmom i posebnim nastojanjem je ono što će napraviti razliku u našim životima. Tu se razvija vezanost za Krišnu i za tu službu, gde čovek počinje da oseća: „Ovo je moja služba. Moja je!”

Mnogi od vas su veoma sposobni, veoma talentovani, veoma vešti. Zato vas molim da date doprinos ovom pokretu, više od toga da samo budete bakte, da budete dobre bakte, što je naravno prva stvar koju bismo želeli. Da, sledite četiri regulativna principa i pevajte 16 krugova, ali možemo uraditi i više od toga. Možemo doprineti da ovaj pokret bude u prvom planu u svetu, koristeći posebne darove koje nam je Krišna dao. To znači da svako na svetu dobija priliku da se poveže sa Krišnom. Dakle, mora se prevesti u toliko oblika i formi kako bi ljudi mogli da budu privučeni ovim neverovatnim pokretom. Ne mogu da vam kažem koliki bi trebalo da bude

vaš doprinos. Sve što mogu da kažem je neka to bude doprinos u smislu darova koje vam je Krišna dao.

To je tako divna stvar – ova svesnost Krišne. To je potpuno nesebično. Tu se vidi da je najveća sreća u davanju, u potpunom davanju sebe za sreću drugih. Ali to se ne može uraditi veštački. Ne možemo to učiniti prerano, ignorišući sopstvene potrebe i samo dajući drugima, a da ne hranimo sebe. Tada ćemo dobiti nervni slom ili neku drugu vrstu sloma. Ali kada to dolazi prirodno iz ljubavi, onda možemo samo da dajemo. Prabhupāda je bio oličenje toga. Nikad se nije umorio. Uvek je bio ekstatičan dan, čak i kada je bio težak posao u pitanju, pa čak i kada je bio umoran ili bolestan. Kada bi se ukazala prilika, on bi propovedao, uprkos svim preprekama.

Čiste bakte svoje živote posvećuju služenju. Možda ih u početku nećemo prepoznati, ali onda se pojavljuju vrlo jasno da ih svi vide. One izuzetne

ličnosti koje daju svoje živote, koje verno počinju, koje verno nastavljaju i onda verno idu do kraja – te osobe postaju slavne!

Pravo značenje ljubavi znači delovati u potpunosti za zadovoljstvo Krišne i svih živih bića – da se potpuno posvetimo Krišninoj dobrobiti i dobrobiti svih živih bića u Krišninoj kreaciji. Ljubav je duboko saosećajna; ljubav se veoma ozbiljno brine o svim ljudima koji pate na svetu i želi da ublaži ovu patnju. Ljubav nema ograničenja i nema granica. Vidimo kako Prabhupāda i naši duhovni učitelji u parampari otelotvoruju ovu ljubav i dele je sa svima nama u velikom daru odnosa guru-učenik.

Specijalan zahtev

Kada smo u prisustvu duhovnog učitelja postoje dva aspekta. Jedno je ono što nudimo duhovnom učitelju, a drugo je ono što primamo od duhov-

nog učitelja. Uglavnom primamo, ali nakon odlaska duhovnog učitelja, suština našeg odnosa je ono što nudimo duhovnom učitelju jer se tu ponovo snažno povezujemo i možemo osetiti kako ta povezanost oživljava.

Moj apel ka vama je da nastavite u ovoj misiji širenja svesnosti Krišne. Pomozite mi u ovom pokretu, stvarajući prostor da pojedinci budu ljudi, izraze svoju ljudsku prirodu i ostanu lojalni duhovnim principima. Pomozite mi bilo da sam ovde ili ne, i ako to uradite – ja ću biti prisutan.

Vratimo se Bogu u ovom životu. To je ideja. Za one koji su jaki po prirodi, nosite druge. Za one koji su po prirodi slabi, uzmite utočište u drugima. Nekako pomozite kolektivno. Niko nije jak sve vreme, ali neki su jači po prirodi i treba da vode, a drugi da slede. Dakle, šta god da je, svi preuzimamo svoje uloge. Moj duhovni učitelj mi je dao ovu ulogu duhovnog vođstva i pokušavam da je prihvatim i da to učinim svojim životom. Svi imate

svoju ulogu. Molim vas da shvatite koje neverovatne dragocene prilike se pružaju kroz ovo učeničko nasleđe. Hajde da to uradimo do kraja. Nemojte da nas ometaju nebitne sitnice ovog sveta.

O autoru

Kadamba Kanana Svami je poznati duhovni vođa i inicirajući guru u Međunarodnom društvu za svesnost Krišne (ISKCON). Njegovo duhovno putovanje počelo je u mladosti, kada je, kao tragalac za istinom, oputovao u Indiju. Tamo je bio inspirisan učenjima Šrile Prabhupāda i našao je svoj dom u ISKCON-u, pokretu koji je osnovao Śrīla Prabhupāda da širi slavu Svevišnje Božanske Ličnosti, Gospoda Šri Krišne, po celom svetu. Kadamba Kanana Svami posvetio je svoj život služenju toj misiji.

Guru i učenik: Buđenje duhovne vizije

Dugi niz godina boravio je u svetoj zemlji Vrndavanu, na različitim rukovodećim pozicijama u pokretu, uključujući i funkciju predsednika hrama Krišna Balarama 5 godina.

Njegova glavna strast, međutim, uvek je bila da propoveda uzvišenu poruku Krišne i tako done-se mir i radost čovečanstvu. Godine 1997. prihvatio je sanjasu od svog duhovnog učitelja, Šripade Jayadvaita Svamija. Od tada je putovao i propovedao širom većine kontinenata.

Pored svojih dubokih predavanja, on je priznati kirtanija koji je poznat i po svojim dinamičnim melodijama, kao i po melodijama koje diraju dušu i veličaju Gospoda Krišnu. Ima brojne učenike i prijatelje čiji su životi transformisani njegovim ličnim vođstvom i mentorstvom, a ova knjižica služi kao inspirativna i poučna poruka svima onima koji žele da imaju koristi od njegovog prisustva.

Kadamba Kanana Svami već dugi niz godina inspiriše bakte iz čitavog sveta svojim dubokim razumevanjem i praktičnom primenom učenja Śrīla Prabhupāda. KKS blog sadrži mnoge Maharadžove citate i doživljaje sa duhovnih putovanja. Posetite ove veb stranice za svoju dnevnu dozu duhovnog nektara.

www.kksblog.com

www.kkswami.com

